

не може да свърши тѣзи книга. Търговскитѣ му работи земахъ все по-голѣми размѣри и общественната му дѣятелностъ, която го погълташе въ теченъето на 5 години, му позволяваше да напише книгата, въ която той би доказалъ, че хората, които желаятъ да бѣдѣтъ честити въ този свѣтъ, трѣба да сѣ правствени. Колкото повече са минаваше време толкозъ повече Франклинь са убѣждаваше въ справедливостта на това. Кѣмъ края на своя животъ той имаше обичай да говори че правствеността е най-благоразуменъ водачъ за добруванъето на единъ честенъ чловѣкъ и единственна здравина за общественното благосъстоянъе. «Ако измамниците бихъ знали, казваше той, всички преимущества на честността, то тѣ за печалата си бихъ напустили да мяматъ свѣта».

Методътъ, който послѣдва Франклинь и опититѣ, които правяше надъ себе си сѣ достатѣчни за тѣзи, които поискатъ да го подражаятъ. Тѣ ще ги намѣрватъ тѣй лесни както и самъ-си Франклинь намѣрваше за лесно да подражава Сократу, съ когото имаше едно природно сходство. Въ въздържаннитѣ примѣри, всѣкога трѣба да земами всички образци за надварянъе. При правственната гимнастика на Франклина може да са прибави това, което той наричаше *своя алгебра на правственността*. Тѣзи алгебра му помагаше много за поясненъе на постѣпкитѣ му.

Ето въ що състояше алгебрата. Той търсяше доводи *за* и *противъ*, пишаше ги на книгата въ два реда, едни противъ други. Сѣщо тѣй